

Jan Hrubý

„Nedělám mezi žánry žádné rozdíly“

Houslista Jan Hrubý i v roce svých pětasedmdesátin stále koncertuje. Hraje mimo jiné s Michalem Prokopem nebo s Vladimírem Mertou a připravuje comeback své kapely Kukulín. Kromě toho se jeho jméno objevilo na řadě nedávno vydaných archivních nahrávek.

TEXT: MILAN TESAŘ, FOTO: JIŘÍ KUPKA

Honzo, přesně před deseti lety vyšla naše společná knížka *Houslečka Hrubý*. Zkusme tedy začít malou rekapitulací: Čím jsi jako muzikant žil v posledních letech?

Právě asi před deseti lety jsme zase oživilí naši skoro padesátiletou muzikantskou anabázi s Vládou Mertou. Také jsme tehdy s Michalem Prokopem a Lubošem Andrštem byli jako první Neameričané pozváni na nejstarší bluesový festival Blues Chicago, kde jsme měli možnost si zahrát s posledním kytaristou Muddyho Waterse Johnem Primerem. Byl to pro nás úžasný zážitek. Ve stejném roce Rádio Beat zveřejnilo hlasovací anketu o vytvoření kapely známých muzikantů, a tak vznikla „umělá“ skupina Supergroup: Pavlíček, Stříhávka, Dragoun, Guma Kulhánek, Hrubý, Majer. Do uplynulého desetiletí patří také moje spolupráce s Joem Kucerou, který po sovětské okupaci emigroval do Německa, a s Američanem Jesssem Ballardem. S nimi hraji už asi osm let a záznam našeho živého koncertu v brněnské Staré Pekárně se, myslím,

brzy objeví na trhu. A čím žiji dnes? Kdysi, když komunistický zlořád ublížil Vládovi Mišíkovi, rozutekli jsme se z kapely Etc... každý jinam. Já jsem tenkrát přijal nabídku Luboše Andršta do jeho Blues Bandu a nedlouho potom lano od Michala Prokopa. S Lubošem Andrštem už si bohužel zahrát nemohu, ale s Michalem Prokopem je můj hudební život spojený pořád. A nyní také obnovuji svůj dlouholetý projekt Kukulín. Pracuji na nových aranžích, protože nás opustil hobojista Honza Kolář, který využil nabídky Karla Holase do Čechomorů. Nahradil jej violoncellista Jarda Ondráček, můj spolustudent na pražské konzervatoři z 60. let.

Zmínil jsi Mišíkovu skupinu Etc... Nedávno vyšlo album *Na okraji (1976–1978)*, jež mapuje jednu sestavu Etc..., která během své existence nestihla vydat žádné oficiální LP. Jak na hraní s kytaristou Františkem Franclem a především předčasně zesnulým Jiřím Jelínkem vzpomínáš?

Na éru s Jelínkem a Franclem vzpomínám jako na dobu vzestupu rockových hodnot a originality tehdejšího Etc... Bohužel to vydrželo jen pár let. V roce 1978 odešel František Franc a také Vladimír Padrůněk. Zůstali jsme s Mišíkem sami. Tu dobu považuji za jeden z milníků existence Etc... Hlavně Jiří Jelínek přinesl do kapely jakéhosi ducha perfekcionismu. Jelínek byl na svůj věk už naprosto technicky profesně hotový hráč. Jeho tragickou smrtí v roce 1977 odešel z české hudební scény jeden z největších talentů.

V téže době jsi po boku Vladimíra Mišíka hrál také v příležitostné akustické sestavě Čundrgrunt, jež léta 1976–1978 mapuje nedávno vydané trojalbum. V čem to pro tebe bylo jiné, hrát v rockových Etc... a ve folkovém „Čudáku“?

Já nejsem stylově vyhraněný muzikant. Rád se přizpůsobím čemukoli, k čemu cítím nějaký vztah. Přičítám to možná svému studiu na pražské konzervatoři, kde



Trio Luboš Andršt, Michal Prokop a Jan Hrubý, 16. 10. 2012, Kladno

jsem se setkal s různými názory na hudbu. V té době jsem měl pocit, že jsem ve zdech konzervatoře zajat v kleštích vážné hudby a ostatní žánry jsou tabu. Někteří studenti, kteří se trápili Bachovými sólovými sonátami a po škole to nedotáhli dál než na učitele LŠU, ohrnovali nos, když jsme s Jirkou Helekaem a Milošem Noppem o přestávkách jamovali. Já ale nedělám mezi žánry žádné rozdíly.

Galén před pár lety vydal také koncertní záznam z vaší společné cesty s Vladimírem Mišíkem do Toronta v roce 2002. Na co si z tohoto výletu dnes vzpomínáš především?

V roce 2002 jsem byl poprvé „za velkou louží“. Dostali jsme pozvání českých emigrantů, kteří sledovali, co se děje na naší rockové scéně, a samozřejmě znali Vládu Mišíka. Přiletěli jsme do Toronta a pobývali asi dva týdny v takzvaném Masaryktownu. To bylo několik domů, které si tam postavila česká emigrantská menšina žijící v Kanadě. Bylo to o prázdninách a byli jsme ubytováni v místní školce. Měli jsme několik hraní v místní restauraci Praha pro Čechy a jejich známé. A restaurace byla pro nás otevřená „s plnou penzí“, což byl sakra dobrý

S Lubošem Andrštem už si bohužel zahrát nemohu, ale s Michalem Prokopem je můj hudební život spojený pořád.

honorář. Nebylo to daleko k jezeru Ontario, kde jsem si taky prima zaplavával. Karel Růžička, který se o nás v Torontu velice

hezky a odpovědně staral, nás dokonce vyvezl na kanadskou stranu Niagary. Krása! Když se mě tedy zeptáš, co mě



Vladimír Merta a Jan Hrubý, 6. 3. 2014, Kladno



Trio Radim Hladík, Jan Hrubý a Vladimír Mišík, 14. 2. 2011, Praha

v Kanadě zaujalo, musím říct, že vzpomínám na každý okamžik toho výletu.

Pojďte teď k tvým nejnovějším nahrávkám. V covidovém roce 2020 jste s Ondřejem Fenclem a Seanem Barrym natočili album *Kouzlo okamžiku*. Ve zmíněné knižce *Houše tečka Hrubý se Sean Barry, v Česku usazený anglický harfeník, ještě neobjevuje, ale ty jsi s ním první společné album (Společné světy) natočil už v roce 2013. V čem je Sean pro tebe zajímavým partnerem?*

Byl jsem první muzikant, se kterým se Sean Barry v Česku seznámil. Bylo to v Karlových Varech před více než dvaceti lety. Potom jsme se delší čas neviděli. Až v roce 2007 jsme se náhodou potkali na irské ambasádě, kam jsem byl pozván irským velvyslancem k převzetí ceny za propagaci irské hudby v ČR. Byl jsem velmi mile překvapen, když mi ukazoval tři CD Kukulínu. Na jeho přání jsem mu je velice rád podepsal. Sean tam toho večera hrál na harfu k dobré pohodě. Od té doby jsme se začali více scházet a postupem času jsme dospěli k názoru, že by bylo dobré něco dohromady vytvořit. Sean je úžasný muzikant s absolutním sluchem a obrovskou praxí ve hře

na keltskou harfu. Moc dobře si spolu rozumíme a jsem rád, že spolu hrajeme v různých projektech. V minulém a letošním roce jsem participoval na jeho novém CD *Come Dance with Me*, které mu vyšlo ve vydavatelství Galén. A Sean hraje taky na sedmém albu Kukulínu.

Jak bys charakterizoval Ondřeje Fencla, muzikanta velmi talentovaného, ale o hodně mladšího, než jsi ty sám? Jak se vám daří nacházet společnou řeč?

Ondra je dobrý muzikant, muzikant tělem i duší. Jen nechápu jeho pracovní zář, kdy zvládá roli manažera a současně hráče v mnoha kapelách. My spolu hrajeme v triu s Vládou Mertou a kromě toho mě Ondřej občas zve do dalších projektů jako hosta. S Ondrou nemusím hledat společnou řeč. On najde společnou řeč s kýmkoli automaticky. To jsem poznal právě v triu s Mertou.

Na albu *Kouzlo okamžiku* Ondřej Fencel zpívá i Blues o spolykaných slovech nebo *Variaci na renesanční téma*. Není to příliš troufalé, zpívat tyto hity po Prokopovi a Mišíkovi?
Kouzlo okamžiku je živý záznam koncertu, není to studiové album. Na něm by se zmíněné skladby určitě neobjevily.



Sean Barry a Jan Hrubý, 25. 8. 2014, Zákolany

Myslím, že je Ondra hraje a zpívá docela dobře, i když jsem mu nejdřív doporučil, ať si je nechá schválit od Prokopa a Mišíka. Ti mu to odsouhlasili s tím, že jsou vlastně rádi, když jejich písně hrají i jiní.

Znamená pro tebe jiný zpěvák u téže písni jiný způsob doprovázení?

K Ondřejovu zpěvu na doprovodu nemusím nic měnit, i na kytaru v obou skladbách hraje velmi podobně jako zmínění autoři. Dodal bych k tomu, že i když hrajeme i převzaté skladby, nemám rád revivaly. A mám pocit, že se to teď na české hudební scéně nějak rozmáhá. Z mého pohledu je to komerční produkt a nedostatek tvůrčího snažení. Revival chápu například u Ondřeje Havelky, kde je to v pořádku. Když se hraje R. A. Dvorský, Ježek nebo třeba Django Reinhardt, podobně jako Bach, Mozart nebo Dvořák, to samozřejmě není revival. To jsou hudební poklady.

Zmínil jsi album *Come Dance with Me*, které vzniklo loni a na kterém opět spolupracuješ se Seanem Barrym. Čím je pro tebe tato nahrávka zajímavá?

Sean je nejen výborný harfeník, ale i slušný klavírista. Jednou hrál u nás v hospodě na piano Mozartův Turecký pochod a přítomným spadla brada, protože v takovém prostředí se spíš očekává „Do lesička na čekanou šel mladý myslivec...“. V repertoáru, který hraje na harfu, je Sean zběhlý. Od malička hrál v Anglii s různými soubory irský folk. Byl by ale omyl si myslet, že zamrzl pouze na irském repertoáru. Ačkoli je ještě dost mladý, vyrostl také na hudbě Beatles a dalších anglických beatových a swingových kapel. V jistém slova smyslu je tak trochu konzervativní. Za vrchol anglického rocku třeba považuje Led Zeppelin.



Skupina Kukulín, 15. 9. 2014, Otovice

Jak jsi prožíval dobu covidu? Měl jsi čas a chuť tvořit něco nového?

Za covidové doby jsme měli s Framusem Five připravený repertoár k natáčení další desky, ale nebylo možné se scházet ve studiu. Ve studiu u Pavla Marcela v Karlštejně se stihly natočit pouze základy. Každý si svůj part točil doma. Ani jednou jsme se ve studiu nesešli všichni najednou. Svoje party jsme elektronicky poslali Pavlovi do Karlštejna a on to smíchal.

Tak tedy vznikla zatím poslední deska Michala Prokopa a Framusu *Five Mohlo by to být nebe...*, na které máš jednu svou autorskou skladbu, *Secret Song*. Jaký máš z celého alba dojem?

Jsem překvapený, jak celá deska podivuhodně drží pohromadě, i když jsme ji netočili dohromady. Kdybych měl zmínit jednu píseň, ke které mám zvláštní vztah, byla by to Pomoz mi.

Především na deskách s Kukulínem ses opakovaně vracel k inspiraci dílem J. R. R. Tolkiena. Vracíš se k němu stále?

Nemyslím, že by to pro mě byla uzavřená kapitola. Ale teď jsem zavalen aranžemi pro repertoár nové sestavy

Kukulínu. A kdybych se rozhodl k nějaké hlubší tematické tvorbě, musel bych si být jistý, že v tom mám jasno. Je to úplně něco jiného než skládat písničky na dodané texty od různých textařů.

Já nejsem stylově vyhraněný muzikant. Rád se přizpůsobím čemukoli, k čemu cítím nějaký vztah.

Doba covidu, která v mnohém rozdělovala společnost, skončila, ale přišla bohužel válka na Ukrajině. Sleduješ zprávy?

Ta strašná válka, kterou Putin rozpoutal, mě nenechá na pokoji. Sleduji zprávy a je mi z toho na zvracení. Je mi smutno, když vidím, že by část českých občanů klidně podpořila pofiderní mír za cenu porobení Ukrajiny uzurpátorským Ruskem. Podle mě je to sobectví člověka, který nepočítá s tím, že by jednou mohl taky potřebovat pomoc. ☒